

Orden, og det kan ikke hjælpe, i alt Fald overfor mig, at den højtærede Minister vil give det Udseende af, at jeg ikke ved Besked med noget som helst af det, jeg taler om, for det ved jeg nemlig. Det kan heller ikke hjælpe den højtærede Minister at ville begynde at give mig Kursus i Nationaløkonomi. Jeg har, gaar jeg ud fra, maaske lige saa god Eksamen i Nationaløkonomi som den højtærede Minister, saa ogsaa i den Henseende vil jeg mene, at jeg har Lov til at tale med. Og naar det er Tilfældet, vil jeg ogsaa have Lov til at hævde, at der ikke fra den socialdemokratiske Gruppens Side i denne Sag gennem mig som Ordfører er taget det Standpunkt, at vi vilde være uvillige til Forhandling om noget vedrørende denne Lov eller nogen som helst anden Lov. Vi er ikke valgt, for at vi skal staa i en Krog og slet ikke deltage i Lovgivningsarbejdet, tværtimod. Men naar Ministeriet efter at have fremsat sit Program forlader Programmet ved Forhandlinger med et andet Parti og møder her med et Forlig, om hvilket vi paa Forhaand maatte vide eller i alt Fald maatte gaa ud fra med Sikkerhed at kunne vide, at der ikke var nogen Mulighed for os til at faa foretaget Ændringer deri, maa vi virkelig ogsaa have Lov til at sige, hvad vi mener om en saadan Maade at lovgive paa. Her siger den højtærede Minister det, der er rigtigt: Vi maa tage Mindretallets Kaar. Det vil sige, frit oversat: Vi, Regeringen, og de, vi kan enes med om disse Ting, tager os Flertallets Ret til at gøre ved Mindretallet, hvad vi vil.

Den højtærede Minister talte i sine sidste Bemærkninger om Provokation, jeg skulde have provokeret. Det, at stille Tingene paa deres rette Plads, skulde være at provokere. Nej, det er det nu ikke. Jeg kunde med langt større Ret paastaa — gør det ogsaa —, at den højtærede Indenrigsminister ved sine Taler ude omkring i Landet, hvor han har gjort alt, hvad han formaaede, for at faa Arbejdsgiverne til at sprænge Forhandlingerne om Lønningerne, for at faa Arbejdsgiverne til at optage en social Kamp med Arbejderne, har foretaget Provokation af en ganske anden Art, langt mere samfundsødelæggende end den, der kan ligge i mine Udtalelser. Det er vel Ansvarfølelse, navnlig overfor Arbejderklassens Moral, der paavirker den højtærede Indenrigsminister til paa netop den Maade at varetage Arbejderklassens Interesser.

Hvad Figur jeg gør i dette Skuespil, er jeg selv den, der vanskeligst kan bedømme. Jeg har jo set lidt om, at der har været opført tilsvarende Skuespil andre

Steder. Jeg har ogsaa set saadanne Skuespil, hvor en højtæret Indenrigsminister har indtaget en mindre overlegen Holdning, og hvor det maaske oven i Købet kunde siges, at en saadan højtæret Indenrigsminister har gjort en mindre heldig Figur. Jeg skal ikke erindre om de Tilfælde, hvor det er sket, men det er ikke saa mange Dage siden, at den højtærede Indenrigsminister i det andet høje Ting efter godvillig at være gaact med til det, som Støttepartiet ønskede ind i Loven, fik paatvunget en Bestemmelse, som han ikke ønskede. Det er heller ikke saa mange Dage siden, Støttepartiet slog Benene væk under det høje Ministerium. Det var ikke Tonen fra Blaagaards Plads, der lød fra mig i Gaar. Tværtimod, enhver, der alvorlig vil gennemløse, hvad jeg sagde, vil deri finde en Mængde Realiteter — i alt Fald efter min Opfattelse, og er det ikke lykkedes mig at sige disse Realiteter paa den rigtige Maade, er det naturligvis en Fejl af mig. Men det var ikke Vælgermødetalet, ikke Tale ud ad Vinduerne, det var Tale, der blev fremsat netop under Hensyn til de Vilkaar, man byder os som Mindretal, Tale, som jeg ikke er den mindste Smule bange for at vedstaa, hvor som helst og naar som helst det skal være.

Det maa, synes jeg, være højest ubehageligt for den højtærede Indenrigsminister at skulle tage Forsvaret, og endda gøre det saa stærkt, for de Ændringer, Ministeriets Støtteparti har faaet indført i Loven. Vi for vort Vedkommende kan ikke godkende, at der er mindste Rimelighed i at gennemføre disse Bestemmelser, og vi kan ikke paa nogen Maade erkende, at der i Tiden, der er gaact forud, ligger en saglig Begrundelse for, at disse Bestemmelser skal rykkes ind i Loven. En lille Ting som Kristeligt Dansk Fællesforbunds Optagelse vender den højtærede Indenrigsminister straks paa Hovedet ved med Patos at erklære, at det er jo blot de 250 000 Fagforeningsmedlemmer, der her ønsker fortsat at trampe paa Kristeligt Dansk Fællesforbund. Hvis den højtærede Minister vil gennemløse Referatet af min Tale i Gaar, vil han opdage, at jeg slet ikke lagde Hovedvægten paa det Slag i Ansigtet paa de organiserede Arbejdere, som vi nu en Gang anser dette for at være, men at jeg lagde Hovedvægten paa, at man derved gjorde det muligt at oprette konkurrerende Arbejdsløshedskasser indenfor samme Fag. At dette er ødelæggende, og at det betyder, at man kan komme til at give Arbejdsløshedskassebevægelsen Gift, det var det, jeg lagde Hovedvægten paa. I sin Modargumentation lagde den højtærede Indenrigs-